

Beste mensen

Wanneer we in juni het programma vastleggen voor het komende werkjaar, plannen we naast een aantal thematische cycli ook enkele vieringen waar we kunnen inspikken op een actueel onderwerp. Zo willen we als gemeenschap kunnen inspelen op de dagelijkse realiteit in de maatschappij en onze dichte omgeving.

Maar hoe kiezen uit de veelheid die via sociale en andere media, internet, de babbel op het werk of met de burens op onze af komt? Het aanbod van echte of vermeende rampen, van ver of van dichtbij is immens en de kans dat een viering over actualiteit een oefening in doemdenken wordt niet denkbeeldig.

Gelukkig was er Jesaja, die ons herinnert aan Gods belofte: "Zie, ik ga iets nieuws maken, het is al begonnen, merk je het niet?". En die gedachte zorgde voor een andere insteek, nl. om op zoek te gaan naar hoopgevende signalen, evoluties die van ver of van dichtbij gelinkt zijn aan wat in onze gemeenschap leeft en waaruit we vertrouwen kunnen putten. Of anders geformuleerd: heeft Wannes Cappelle gelijk als hij zingt: 't is nog ol nie na de wuppe?

Laten we voor een eerste voorbeeld dicht bij huis beginnen met de uitnodiging van onze bisschop om met ons in dialoog te gaan over zijn beleidskeuzes die gebundeld werden in zijn gespreksbrief. In tijden waarin beleidsmakers meer 'over' en 'tegen' dan 'met' anderen praten, is alleen al de daad om zichzelf en het eigen verhaal in vraag te stellen een verfrissend signaal.

De kritische Lierganger - dat is natuurlijk hetzelfde zeggen met verschillende woorden - vraagt zich vanzelfsprekend af of het geen communicatiestunt wordt, een zoveelste zogenaamde participatieoefening waarna alles bleef zoals het was... En moet ik, moeten wij wel moeite doen om daarover na te denken, tijd in te investeren? Wordt het niet weer de zoveelste praatbarak of schijnvertoning? Aan het einde van de toespraak een poging tot antwoord...

Een ander signaal van hoop komt uit het gevangeniswezen. Dit najaar wordt in het parlement gewerkt aan een wettelijke basis om transitiehuizen op te richten. Naar het voorbeeld van de Nederlandse Exodushuizen is het de bedoeling dat in zo'n huis - ja, in een gewone wijk - ex-gedetineerden onder nauw toezicht wonen om hun leven buiten voor te bereiden.

In Nederland zijn er ondertussen 11 en ze staan open voor gedetineerden van wie de straf bijna is afgelopen. Ze zoeken er werk, lopen stage, herstellen de banden met hun familie, zoeken een doel in hun leven. Ze mogen geen alcohol drinken, slapen elke avond in het huis en worden getest op drugs. Wie niet meewerkt, gaat terug naar de gevangenis. Er lopen gesprekken voor een proefproject in Genk en in Ieper. Wat zou onze reactie zijn als er naast onze deur, in onze straat, in onze wijk zo'n huis zou opgericht worden? Aan het einde van de toespraak een poging tot antwoord...

Een laatste teken van hoop komt - u gelooft het nooit - vanuit de wereld van de economie. In de Standaard van 19 augustus 2017 wordt de economische wetenschap als discipline in vraag gesteld. Studenten die na 2008 met hun studie begonnen, wilden leren wat de oorzaken waren van de jongste financiële en economische crisis, en hoe die in de toekomst te voorkomen zou zijn.

Het werd tijd om het economisch curriculum grondig te herschrijven, vonden veel studenten en ze verenigden zich in 2012 in de beweging '[Rethinking Economics](#)' (RE). Die pleit voor een uitbreiding van de leerstof en wil minder nadruk op wiskundige modellen. De relatie tussen ecologie en economie, de ideeën over ongelijkheid van Thomas Piketty en de donut-economie van Kate Raworth die niet groei maar welzijn en duurzaamheid vooropzet zijn maar enkele voorbeelden die vernoemd worden om aan te geven waar deze beweging met de economische wetenschap naar toe wil.

De open brief die Rethinking Economics (RE) heeft gepubliceerd, is intussen door meer dan honderd studentenorganisaties ondertekend. De website vermeldt nu 62 lokale afdelingen, tot in Ecuador, China en Oeganda toe. België staat er nog niet bij, maar ook hier heeft de beweging aanhangers. Opmerkelijk genoeg zijn die allemaal Franstalig – in Vlaanderen is er dus nog wat werk aan de winkel.

En welke keuzes maken wij als we als consument onze rol in de economie spelen? Als we daarvoor de middelen hebben, waarin investeren of beleggen wij dan? En zien we armoede vooral als de schuld van de arme of speelt het economische systeem wel degelijk een rol en kan of moet het herverdelend werken? Aan het einde van de toespraak een poging tot antwoord... en daar zijn we nu aanbeland.

De gewezen groot-moefti van de Bosnische moslims formuleerde het in de uitzending van "Allah in Europa" van 18/09/2017 als volgt: "Toen Martin Luther King zei: "ik heb een droom", luisterde iedereen naar hem. Als hij had gezegd: "ik heb een klacht" zou niemand hebben geluisterd. Wij moeten beslissen: willen wij mensen zijn die altijd maar klagen? Of willen wij mensen zijn die dromen, die anderen bij hun visie betrekken en niet uitsluiten?".

Laat dit geen pleidooi zijn voor naïviteit, maar wel voor een genuanceerde blik op de actualiteit. Laten we niet weggijken van wat verkeerd is, maar tegelijkertijd doelbewust zoeken naar wat goed loopt en dat versterken. Laten we proberen om de dagelijkse realiteit in een langetermijnperspectief te zetten, dat kan helpen om niet overdonderd te worden door de waan van de dag.

Laten we doen wat we kunnen en elkaar bemoedigen om vol te houden, want de inspanningen van vele mensen die in de droom van Martin Luther King geloofden zorgden veertig jaar later voor de eerste zwarte president. Laten we niet vergeten waar we in geloven: "En toch..." is er een andere wereld. Zie je het niet?